

‘Ik kan me bijzonder goed aanpassen aan nieuwe omstandigheden’

Die plaat zal iets nieuws zijn, zegt hij, een kleine verrassing voor wie zich graag door het oeuvre van De Kreuners neuriet: hij heeft nummers van artiesten als **Elton John**, **Chrissie Hynde** en **Johnny Hallyday** uit- en weer aangekleed.

WALTER GROOTAERS «Het zijn meer interpretaties dan letterlijke vertalingen: soms blijf ik dicht bij de oorspronkelijke tekst, soms wandel ik ervan weg en geef ik er m'n eigen taal aan. Het begon bij 'Keep Me in Your Heart' van **Warren Zevon**. Ken je dat nummer?»
HUMO Zeker! De hartverscheurende afsluiter van 'The Wind', de plaat die hij kort voor zijn dood in 2003 heeft uitgebracht.

GROOTAERS «Warren Zevon had longkanker en wist dat hij zou sterven. 'The Wind' was zijn afscheid, even majestueus als elegant. **Bob Dylan** deed mee, **Bruce Springsteen** ook, **Tom Petty**, **Emmylou Harris**... Twee weken na de release is Zevon gestorven.

»Ik moest eraan terugdenken toen ik in 2020, tijdens de eerste lockdown, op televisie de beelden zag van al die mensen in de Verenigde Staten en Italië die stierven zonder afscheid te kunnen nemen. De noodziekenhuizen, de witte lakens die over honderden lichamen gedrapeerd werden, de paniek

Walter Grootaers (69, 'een leeftijd bij voorkeur op z'n Frans uit te spreken') past niet in ziekenhuiswit. De geur van ontsmettingsmiddel en bezorgdheid is niet zijn parfum. Zodra het kan, zodra het mag, verdwijnt hij uit de hospitaalgangen. Dat deed hij na zijn herseninfarct, na een vrijage met corona en na zijn genezing van leverkanker. Grootaers is jong, zo jong, en trakteert ons – als zichzelf, niet als bevlogen curator van De Kreuners – deze week op twee singles, en later dit jaar op een volledige plaat. **JEROEN MARIS**

en de eenzaamheid... Het raakte me allemaal ontzettend, en plots bedacht ik me hoe belangrijk, hoe waardevol en vooral hoe ontroerend móóí het is als je wel afscheid kunt nemen, en dat dan zoals Warren Zevon doet. 'Keep Me in Your Heart' is het adieu aan zijn vrouw, en het emotionele testament dat al die slachtoffers van de eerste coronagolf niet konden schrijven.

»Ik ging met het liedje aan de slag, dacht na over andere songs die een mooie vertaling in het Nederlands konden krijgen, en vertelde er **Axl Peleman** over. Hij was heel enthousiast en zei me dat ik er een plaat van moest maken. Het heeft wat tijd gekost door de pandemie en mijn medische besognes, maar in september komt ze uit.

»Axl heeft de arrangementen geschreven en de boel geproduceert, en in de studio kreeg ik de hulp van **Joost Zweegers**, **Ruben Block**, **Mario Goossens**, **Stef Kamil Carlens**, **David Poltrock**, **Nina Babet** en **Chantal Kashala**. (*Vergeenoegd*) Mooie namen, hè? Ik vond het geweldig om te zien hoe enthousiast al die straffe

muzikanten waren, en hoe het ideeën regende. Het waren magische dagen in de studio.»
HUMO Nochtans ben je nooit een studiotijger geweest. Op het podium, dáár floreer je.
GROOTAERS «Dat is waar, maar weet je wat ik altijd het áller-mooist heb gevonden? Het moment waarop je met je groep aan het repeteren bent en je voelt: *yes*, dit is het. Dit nummer heeft z'n kleur gevonden. De studio heeft iets weg van een ziekenhuis: met een pincetje ga je zitten prutsen aan die song. Maar de echte opwinding voelde ik altijd in het repetitiehok, en later op het podium.»

EUROBOMPA
HUMO Er was veel: je werd een bekend televisiegezicht, je zat in de politiek, je was bestuurder bij de toenmalige eersteklasser Lierse SK. Maar de muziek...
GROOTAERS «...is altijd mijn zwoelste lief geweest. Zowel bij het luisteren als bij het zelf spelen. Toen ik nog heel jong was, overspoelde de passie me, en ik heb altijd gehoopt dat ze me zou blijven overspoelen. Dat is gelukt, en daar ben ik bijzonder blij om. Muziek is voor mij nooit

routine of verplichting geworden.»
HUMO Hoe laat je die opwinding een leven lang sudderen? Verliest uiteindelijk niet alles z'n glans?
GROOTAERS «Ik ben er nooit in geslaagd om van m'n muziek te leven, en net dat heeft het plezier

gered. Als we van De Kreuners hadden moeten leven, waren we in een systeempje terechtgekomen. Dan moesten we elk jaar een plaat maken en elk jaar een tournee opzetten. Toegevingen doen en niet zelf de keuzes mogen maken. We hebben dat geprobeerd, hoor. Een keertje in de jaren 80, en een keertje in het begin van de jaren 90. In 1990 klokten we af op 180 concerten. 'Dit houden we niet vol,' zei ik tegen mijn broer **Alain**, die toen onze manager was. 'Volgend jaar moet het echt rustiger.' In 1991 klokten we af op 160 concerten – strikt genomen waren dat er minder, ja (*lacht*). We doorkruisten Vlaanderen en Nederland, speelden overal met evenveel goesting en maakten altijd plezier. Maar na drie jaar begon het flink te wegen, zeker omdat het alleen maar armoede opleverde. In 1994 heb ik tegen de band gezegd: 'Als we willen dat De Kreuners blijven bestaan, moet het een hobby worden. We hebben allemaal een baan nodig, werk dat voor zekerheid zorgt, zodat geldzorgen niet aan het plezier van de muziek vreten. En dat hebben we gedaan. Ik zat toen al in het

panel van 'De drie wijzen', **Ben Crabbé** kwam ook op tv, **Jan Van Eyken** ging er achter de schermen werken en **Erik Wauters** werd maatschappelijk werker. Iedereen had een basissinkomen, waardoor het bij De Kreuners ging waarover het bij De Kreuners moest gaan: het ongebreidelde plezier.»

HUMO Nu heeft dit land prachtige concertzalen en roemrijke festivals, maar in je beginperiode was er nauwelijks wat.

GROOTAERS «Het was pionieren met mijn eerste groepjes, en vanaf 1978 met De Kreuners. Het was de tijd waarin een podium een plank op een paar bierbakken was, en je tijdens elk optreden minstens één keer door de microfoon werd geëlectrocuteerd.

»Die beginperiode, ruwweg van 1978 tot 1984, zou ik voor niets willen inruilen. Op onze repetities maakten we opnames met een cassette recorder, en daarmee trokken we naar de cafés waar ze onze soort muziek speelden. Zo probeerden we optredens te versieren. Ons allereerste contract heb ik jarenlang bewaard. 'De Kreuners komen spelen,' stond er. 'Voor twee bakken bier en twee flessen cola. Wij zorgen voor de ambiance.'

»Zo hebben we een tiental keren gratis gespeeld. Daarna vroegen we 4.000 frank voor een optreden. En dan gingen we op pad, met al ons materiaal in auto's gepropt, want voor licht en geluid moesten we doorgaans zelf zorgen. Erik is altijd heel handig geweest. Indertijd spoot hij eens een kachelbuis helemaal zwart, en hij plaatste daar dan een lamp in die ik met mijn voet kon bedienen – hopla, we hadden meteen licht op het podium (*lacht*). Dat zelfredzame, die kleine creativiteit: ik vond het heerlijk.

»Het groeide: van het café naar de parochiezaal, van de parochiezaal naar de sporthal, van de sporthal naar de kleine stadsfestivals die overal in

► Vlaanderen ontstonden. Er ontstond een scene in Vlaanderen, een rock-'n-rollcircuit, en het voelde heel fijn om mee de weg te banen.»

HUMO Jean-Marie Aerts en Arno begonnen in die tijd ook te floren. Klopt het dat we T.C. Matic eigenlijk aan De Kreuners te danken hebben?

GROOTAERS «Ik heb Arno en Jean-Marie indertijd aan elkaar voorgesteld, ja. Met De Kreuners hebben we in Londen onze eerste single opgenomen, en Jean-Marie was meegegaan als producer. Die single stelden we vervolgens officieel voor in zaal Lux in Herenthout. Jean-Marie stond mee op het podium toen we die avond ook een aantal covers speelden, maar eigenlijk paste zijn gitaarstijl niet helemaal bij De Kreuners. Maar misschien wel bij die andere jonge gast die daar die avond ook rondhing? Ik stelde Arno en Jean-Marie aan elkaar voor, en kijk... De vaderlandse rock-geschiedenis is er niet slechter van geworden, toch? (*Blaast bewonderend*) T.C. Matic... Man, die bliezen je van je sokken, hè. Dat geluid!»

HUMO Vorige week drukten Tine Embrechts en Bent Van Looy in 'Zingen is goud' op VRT Canvas heel mooi uit hoe er in de tienerjaren een luikje openstaat dat daarna onherroepelijk dichtwaait. De muziek die jou dán bereikt, blijft voor altijd aan je kleven.

GROOTAERS «Dat klopt. Je kunt je hele leven blijven genieten van nieuwe dingen, maar zo sterk en zo overweldigend als op je 16de wordt het nooit meer. En dat geldt voor elke generatie.»

HUMO Toch sprak je vier jaar geleden in Humo gloedvol over Kae Tempest. En twee jaar geleden stond je met ene Joost Klein op het podium van Rock

Werchter. Eurobompa!

GROOTAERS (*enthousiast*) «Joost is een geweldige gast. Hij heeft een weinig benijdenswaardige rugzak, maar een heel benijdenswaardig talent. Alleen al die teksten: fantastisch.

»De ex-vriend van Luka, één van mijn dochters, was de tourmanager van Joost – als kind al waren ze innig bevriend. Op een dag kreeg ik de vraag of Joost me eens mocht bellen. Bleek dat hij zijn eigen versie van 'Ik wil je' wilde opnemen – of ik misschien in de clip wilde figuren? Ik vond dat heel plezierig om te doen, en Joost bleek ook een heel fijne kerel te zijn. Toen hij in 2022 op Rock Werchter het hoofdpodium mocht openen, vroeg hij of ik zin had om mee 'Ik wil je' te komen zingen. Natuurlijk had ik dat! Later las ik op Facebook verbaasde commentaren: 'Was dat de échte Walter Grootaers?' Bij dezen: jazerker, het was de échte Walter Grootaers, en hij vond het bijzonder plezant (*lacht*).»

HUMO Herken je veel in de manier waarop zo'n Joost Klein de wereld bestormt? Doet hij je denken aan de jongere versie van jezelf?

GROOTAERS «Eigenlijk niet, omdat de wereld die hij bestormt, zo anders is dan de

mijne indertijd. Ik zei het al: wij begonnen in de woestijn. Het was proberen, ploeteren, pionieren. Wij hadden geen manager die onze zaakjes regelde en ons behoedde voor de wolfsklemmen onderweg, wij hadden geen advocaat die ons bijstond wanneer er een contract getekend moest worden. We waren arm en onwetend, maar we traptent lol – dat is de basale samenvatting (*lacht*). Nu is het allemaal veel professioneler, ook voor beginnende bands. En ja, ik vind dat deze generatie soms té ernstig is. Maar ik maak me daar geen zorgen over: die zelfrelativering komt nog wel.»

TAAIE SOLDAAT

HUMO Een stevige operatie aan de rug, een herseninfarct, corona inclusief ziekenhuisopname, en leverkanker: het is helaas geen lukrake opsomming van mogelijke aandoeningen, wel jouw medisch bulletin sinds 2018. Voor mij zit een taaie soldaat.

GROOTAERS «Nu je het zo achter elkaar zet, klinkt het inderdaad als een uitpuilende collectie van rampspoed. Maar ik heb het allemaal nogal laconiek ondergaan. Die rugoperatie, dat was een kwestie van vertrouwen in de juiste specialist: hij beloofde me dat hij het met een operatie kon oplossen, en dat bleek ook zo. Daarna kwam het herseninfarct. Ik was aan het werk met mijn stemcoach, en voelde plots het gevoel in mijn rechterhand verdwijnen, en vervolgens in mijn rechterarm en mijn linkerarm. Er werd een ambulance gebeld en op de spoedafdeling kreeg ik de diagnose, maar al na twee of drie uur in dat ziekenhuisbed had ik er alle vertrouwen in dat het weer goed zou komen. Ik had een lichte tinteling gevoeld in mijn rechtervoet, vaag maar onmiskenbaar, en dat was voldoende: ik wist dat de rest een kwestie van geduld zou zijn. Iemand had me ooit ook gezegd dat je bij zo'n infarct je hersenen maar beter meteen weer zo intens mogelijk aan het werk zet. En dus begon ik in het ziekenhuis maniakaal Lumosity te spelen, een app op de smartphone waarmee je je hersenen traint. Ik weet nog altijd niet of het wáár is, of dat soort dingen echt helpt bij het herstel. Maar dat maakt me niet uit: op dat moment was het wat ik nodig had, want die spelletjes voedden m'n optimisme.»

HUMO Maakte je je dan geen zorgen? Zo'n herseninfarct lijkt me toch heel ingrijpend?

'Als de dood ooit écht met z'n vuile voeten daar is, wil ik zeker nog m'n bibliotheek ordenen, en vooral m'n discotheek verdelen. Ik vind het een mooie gedachte dat ik pakweg al m'n platen van The Beatles aan m'n dochter Layla kan achterlaten.' (Foto: in de studio voor zijn nieuwe plaat.)

GROOTAERS «Natuurlijk is het ingrijpend, maar waar kun je het best je ogen op richten? Op het donker van de tunnel, of op het licht aan het einde daarvan?»

»Toen ik in het ziekenhuis belandde met corona, had ik aanvankelijk een groot zuurstofgebrek. Maar, zo zeiden de artsen me al snel, ik zou me er wel door vechten: het zou een kwestie van dagen zijn. Meer perspectief had ik niet nodig. Enkele dagen later verhuisde ik al van intensive care naar een gewone covidafdeling. En daar heb ik al snel gevraagd om ontslagen te worden: rusten kon ik thuis ook. Ik aanvaard wat me overkomt en maak er vervolgens het beste van.»

HUMO Goed, maar leverkanker, het recentste euvel, is toch bepaald geen licht ongemak?

GROOTAERS «Neen, en die diagnose heeft drie dagen en drie nachten door m'n hoofd gemaakt. Maar dat volstond om het een plaats te geven. Ik word heel nuchter en rationeel op zo'n penibel moment, ik sluit een verbond met de wetenschap: wat is er aan de hand, wat kan eraan gedaan worden, en hoe groot is de kans dat ik het red?»

»Toen die tumor in m'n lever ontdekt was, adviseerden de radiologen in Lier me om in Leuven bij professor Dekervel te rade te gaan, één van de grote experts in dat vakgebied. Dat was een gouden tip: hij communiceerde heel helder met me.

Met mijn lever zelf was niets mis, zei hij, maar die tumor moest wel weg. Wegknippen was geen optie, want dan zouden er grote aders beschadigd raken. Het moest via immuuntherapie: die zou de tumor hopelijk verkleinen. Lukte dat, dan zou op een bepaald moment een operatie mogelijk zijn om de tumor helemaal weg te halen. Lukte dat niet, tja, dan...

»Ik vond het bijzonder aangenaam dat er zo zonder omwegen met me gecommuniceerd werd.

'Sinds mijn herseninfarct zijn er enkele dingen die ik niet meer kan. Mijn handtekening zetten, bijvoorbeeld'

Professor Dekervel verschool zich niet achter jargon, probeerde niets te verbloemen, behandelde me niet als een teer plantje: ik wist waar ik aan toe was. En aangezien er een goeie kans was dat het zou lukken, besloot ik om volop in die kans te geloven. Dat is het onwrikbare optimisme in me dat bovendrijft, de neiging om me te focussen op wat kan in plaats van op wat niet kan.

»Enfin, één keer per maand reed ik naar Gasthuisberg voor een baxter. Ik begon eraan in

juni, en al in september was die tumor van 12 centimeter er een-tje van 6 centimeter geworden. Een operatie was mogelijk: een stukje lever met de resterende tumor werd verwijderd. En ze hebben er meteen ook preventief mijn galblaas uit gevist. Ze waren toch in de buurt (*lacht*).»

HUMO Maar er was dus ook een kans dat het níét zou lukken. Dat moet toch een akelige gedachte zijn voor iemand die zo van het leven houdt?

GROOTAERS «Maar wat had ik

eraan kunnen veranderen? De feiten zijn de feiten. Kniezen en treuren helpt je niet. Na die diagnose woog ik het zo feitelijk mogelijk af: er was een goeie kans, en dus hoefde ik m'n laatste feestje nog niet te organiseren. En natuurlijk zou het geweldig pijnlijk en emotioneel geweest zijn als die immuuntherapie níét had gewerkt. Maar ook dan zou ik heel beredeneerd met de situatie omgegaan zijn, geloof ik. Ik had bijvoorbeeld al aangegeven dat ik mijn lichaam aan de wetenschap wilde schen-

ken. En als het ooit zover komt, wil ik wel graag de regisseur van m'n eigen lot zijn: liever euthanasie dan in ziekenhuiswit te verpieteren tot het allerlaatste kleine zuchtje.»

DE ROEDEL

GROOTAERS «Weet je wat ik zeker nog zal doen als de dood ooit écht met z'n vuile voeten daar is? M'n bibliotheek ordenen, en vooral: m'n discotheek verdelen. Ik vind het een mooie gedachte dat ik pakweg al m'n platen van The Beatles aan m'n oudste dochter Layla kan achterlaten, want we delen de liefde voor John, Paul, George en Ringo. En The Kinks, die andere favoriete groep van me? Aan Luka allicht, omdat ze zo met tekst bezig is. Ze zit in haar laatste jaar performance aan het LUCA in Gent.»

HUMO De opvolging op het podium is dus verzekerd?

GROOTAERS «Wat ze brengt, is eigenlijk *slam poetry*, en ik vind dat ze daarin verder moet gaan, want ze heeft onmiskenbaar talent. Of ze ook gaat zingen, valt nog af te wachten. Het podium is nog te veel een vijand. Ze heeft al enkele keren opgetreden met vrienden, en ik vind dat ze een heel goeie stem heeft – een beetje het timbre en het register van Lana Del Rey. Maar ze is heel zenuwachtig op het podium. Toen het VTM-programma 'The best of' een ode aan De Kreuners voorbereidde, was haar gevraagd of ze geen liedje voor mij wilde zingen. Dat wilde ze heel graag, maar uiteindelijk was ze bang dat ze té veel stress zou hebben. Ik herken dat: in mijn beginjaren bij De Kreuners hing ik vóór elk optreden boven de toiletspot. Ik verkrampste zodra het moment daar was. En eigenlijk is dat niet zo gek. Want het is wel wat, hè, op een podium gaan staan en zeggen: 'Luis-ter naar mij!'»

HUMO Je hebt één dochter uit je eerste huwelijk, Layla, en twee dochters en een zoon uit je tweede – Luka, Lila en Josh. Ben ►

DIRK LEUNIS

» je graag vader?

GROOTAERS «O, ja. Dat zit in de genen, geloof ik. Mijn vader was goed met kinderen. We waren met zes jongens, dus dat was best een opdracht, maar hij deed het met veel bravoure. Hij was streng, maar ook consequent rechtvaardig. Hij slaagde erin om ons in toom te houden en de chaos te beperken, maar zijn vaderschap was meer dan alleen politieagent spelen: hij genoot er ook van om mee te groeien met ons. En dat is heel belangrijk, dat je als ouder niet vastroest. Dat je nieuwsgierig blijft naar de wereld van je kinderen. En dat je zelf ook de wereld blijft intrekken, en je kinderen meeneemt. Hoeveel mensen zijn er niet die zichzelf twintig jaar lang vrijwillig begraven in het isolement van het ouderschap, om dan te moeten vaststellen dat ze alleen achterblijven en niet meer weten hoe dat moet, leven? Ik vind dat zo treurig. Mijn vrouw en ik hebben altijd geprobeerd om onze kinderen te tonen dat de wereld veel groter is dan het coconnetje van het eigen gezin.»

HUMO Je durft zonder schroom te zeggen dat je een goede vader bent geweest?

GROOTAERS «Nee, want dat komt mij niet toe. Het zijn de kinderen die daarover mogen oordelen. En ik maak me geen illusies: de beste bedoelingen leiden niet per se tot de beste uitkomsten. Elke volwassen mens maakt fouten. Iedereen doet dingen waarvan hij of zij later denkt: dat had toch niet hoeven.»

»Ik ben sowieso niet het type dat zichzelf veel schouderklapjes geeft. Maar ik geloof wel dat mijn kinderen tevreden zijn. Dat het leven voor hen eerder een lust dan een last is, net als voor mij. En daar gaat het fundamenteel over, toch?

»Luka, Lila en Josh zitten nu samen op kot in Gent. Ze zijn drie heel verschillende persoonlijkheden, elk met hun eigen prachtige eigenaardigheden, maar ze vinden elkaar

‘Ik wist precies wat ik niet wilde: niet meer leven, maar bestaan. In de liefde, in het ouderschap, in de vriendschap, in mijn werk: het moet bruisen van het leven.’

altijd weer. Ik vind het een mooie gedachte dat ze nu samen aan het volwassen leven beginnen in dat huisje in Gent. Ze zijn heel autonoom en zelfstandig, ze hebben hun blik naar de wereld gericht, maar tegelijk vormen ze toch een roedel. Voor een vader is dat ontroerend om te zien.

»Wat ik ook fijn vind: zien hoe elke generatie haar eigen strijd heeft, en de bijbehorende taal.

‘Ik ben er nooit in geslaagd om van m’n muziek te leven, en net dat heeft het plezier gered’

Mijn dochters zijn zéér woke. En mijn zoon kijkt er verbaasd naar en denkt er het zijne van (*lacht*). Ik vind het goed dat ze met die discussies bezig zijn, dat ze hun eigen overtuigingen en gevoeligheden hebben.»

HUMO Ben je er al uit wat de motor is in je leven? Wat drijft je 's ochtends uit bed?

GROOTAERS «Sowieso niets negatiefs. Je hebt mensen die hun energie uit woede of rancune halen, uit het gevoel dat ze niet gezien worden. Maar ik

vind dat zo... droevig.

»Wat het dan wel is bij mij? Misschien moet je het goesting noemen. De gedachte aan een nieuwe dag maakt me simpelweg vrolijk. En alle negativiteit mijd ik. Daar ben ik echt heel categoriek in: zodra er gezeurd wordt, vertrek ik. ‘Een dringende afspraak!’ Ik loop met een grote bocht rond alles wat me zurig of geïrriteerd zou kunnen maken. Wat heeft het voor zin

om de dingen onnodig gewicht te geven? Je helpt er jezelf niet mee en je wordt een obstakel voor je omgeving.»

HUMO Maar hoe ouder je wordt, hoe groter de kans dat je al op een ontgoocheling gelopen bent, op een verlies, op dingen die niet zijn zoals ze hadden kunnen zijn.

GROOTAERS «Sinds mijn herseninfarct zijn er enkele dingen die ik niet meer kan. Mijn handtekening zetten, bijvoorbeeld. Toen ik het voor het eerst na het

infarct weer wilde doen, gebeurde er niets. In mijn hoofd zat ze nog, mijn handtekening, ik wist perfect wat ik moest doen, maar ik kreeg het niet doorgeseind naar mijn vingers. En dat is sindsdien niet meer gelukt. Ik kan dan blijven jammeren, of ik kan de schouders ophalen en een nieuwe bedenken.

»Hetzelfde met skiën. Ik heb jarenlang zorgeloos door de sneeuw geroetsjt. Na mijn herseninfarct stond ik weer op de berg en wilde ik vertrekken. Alleen: het lukte niet. Na twee meter kudelde ik tegen de grond. En na tien meter nóg eens. Op zo'n moment gaat het heel snel in mijn hoofd. Dit lukt niet meer, denk ik dan. En: *so be it*. Dan maar niet meer skiën. Er is nog zoveel leuk om te doen.

»Zo meteen ga ik naar huis en slaap ik een halfuurtje, dat hoort bij het herstelproces na die kater. Vroeger zou ik daartegen gevochten hebben. Slapen? In het midden van de dag? *No way*. Nu weet ik dat het niet anders kan. Dat het me goed zal doen. Ik kan me bijzonder goed aanpassen aan nieuwe omstandigheden, dat is mijn grote geluk.

DIRK LEUNIS

Ik ga nooit een strijd aan die ik niet kan winnen. Het is een levenshouding die ik iedereen kan aanraden.

»Weet je wat me paradoxaal genoeg heeft geholpen om zo laconiek door de dagen te lopen? Dat ik me op m'n 27ste al oud voelde. Het is nu al gedaan, voorbij, over: dat dacht ik toen echt. Ik was gek op de aarde-donkere poëzie van **Jotie T'Hooft**, ik dweepte met de melancholie van **Nick Drake**. Maar op een bepaald moment kom je voor de keuze te staan: ga je verder in dat duistere, of probeer je je tred toch wat lichter te maken? Ik koos voor het tweede. Ik vond dat ik te veel te vertellen had om met gebogen schouders door het leven te schuifelen (*lacht*). Enfin, toen moesten de jaren 80 nog komen. Werkloosheid! De Bende van Nijvel! *No future!* **Margaret Thatcher**, die mijn geliefde Londen deed instorten! Maar ook van die zwaarte heb ik me ontdaan. Ik vind het ook gewoon heel prettig om ouder te worden. Je hebt mensen die een crisis krijgen als ze 50 of 60 worden. Ik vier altijd juichend mijn verjaardag. In januari volgend jaar word ik 70. Laat de taart maar komen!

»Mijn moeder is 92, en ze zegt nog altijd dat ze aan het sparen is voor later. Ik vind dat een prachtige levensfilosofie. In 1978 al schreef ik 'Gezellig samen-zijn', een nummer over een koppel dat zich vermoed door de dagen sleept: 'Ze leven niet meer, ze bestaan.' Ik was nog heel jong, maar ik wist wel al precies wat ik niet wilde: dát. Niet meer leven, maar bestaan. En dat heb ik altijd in mijn achterhoofd gehouden. In de liefde, in het ouderschap, in de vriendschap, in het werk: het moet bruisen van het leven. En ik denk dat dat gelukt is.» **H**

De singles 'Iedere dag' en 'Plaats in je hart' van Walter Grootaers zijn nu uit bij Warner.